

A nemzetellenes liberalizmus Európa végzete

A nemzeti kormány külső és belső ellenségei nacionalista elhajlással vádolják Orbán Viktort és a Fidesz törzskarát, akik egyetemista korukban a fennálló politikai rendszer ellenében megismerkedtek a liberalizmus hirdett eszmerendjével, és elfogadták azt az emberi társadalom kívánatos ideológiájaként.

Csakúgy, mint bizonyára a nagy többség, érezhették, láthatták a különbséget a két létező életforma között: a sorvadó egypárti diktatúra szocializmusa és a többpártrendszerű, sikeres és gazdag parlamenti demokráciák között.

A '80-as évek közepén a pártállam nyugati hitelekre szorult, gazdasági kapcsolatok nyíltak, és egy különleges politikai jelenség lépett színre, a szovjet tábor országai közt kiemelten Magyarországon. A „demokratikus ellenzék” nem véletlen módon verődött össze, egyfajtaságuk jól felismerhetően dominált a kommunista rendszerben is, belőlük jött létre a Szabad Demokraták Szövetsége. Ebből lett az ország vezetését ellátó politikai erő nyugati segítséggel. A leendő liberális rendszer elit csapatáról George Soros gondoskodott amerikai ösztöndíjasok százainak toborzásával.

Innen indult ki a gondoskodás annak érdekében, hogy a felszámolt szovjet átnevelő táborból kikerülő országok készen megkapják az olyan, Nyugaton már kiérlelt parlamenti demokráciát, amelynek egyetlen közös politikai alapja a liberalizmus. Nehogy újra feltámadjon a nemzeti függetlenség eszméje az internacionalizmus ellenében.

Magyarország megszenvedte ezt a liberális akciót, tönkre is ment az SZDSZ-es irányítással, ettől csak 2010-ben mentették meg az országot, pontosan a Soros által az ország vezetésére Amerikában felkészített fiatal demokraták, élükön Orbán Viktorral, hálátlanul, meghirdetve még az illiberális demokráciát is.

Ez a liberalizmust megtagadó ember – horribile dictu – nemzeti függetlenséget hirdet, és Európa keresztény értékeire hivatkozik. A legveszélyesebb eszmét hirdeti, amely a két háború közötti időben veszélyeztette Európát, azaz az egész világot – ami ellen fel kellett sorakoztatni a világ országait. A demokrácia védelmében, természetesen, illetve győzelme érdekében. Azóta a világ liberális elvek szerint, pontosabban annak még továbbfejlesztett neoliberais válfajával irányítottan él. Amivel szembeszállni nem kevés bátorság kell. Ez ma szinte világraszóló ellenállás lenne, amely csak 1956 Budapestjéhez lenne mérhető.

Magyarország 1945 telén-tavaszaán szovjet katonai megszállás alá került, deklaráltan demokratikus köztársaság lett. Nyár közepén sikerült megszabadulnom a ceglédi fogolytáborból, Budapest utcáin kószálva feltűnt egy könyvesbolt kirakatában egy bibliaméretű könyv, amelynek címe *Demokrácia*, írója **Desseffy Gyula** (gróf előnév nélkül). Ismert arisztokrata, olvasmányaimból tudom, az azonos nevű aradi vértanú családjából származik, gróf Batthyány Lajos és gróf Andrassy Gyula leszármazottja. Hogy tudott ilyen hamar ilyen vastag könyvet megírni a demokráciáról, amelyről még jót nem hallottam? Írása nyilván üdvözli az új rendszert, amely addig még csak szenvedést és megaláztatást hozott az újra megcsönkített ország népére. (Mit várt tőle?)

Bizony, a demokrácia szónak nem volt jó hangzása a háború előtti, alatti Magyarországon. A szó egyet jelentett a királysági államforma tagadásával és mindazokkal az elvekkel, amelyek veszélyeztették az országot a XX. század első évtizedeiben burjánzó baloldali mozgalmak részéről, végül ebből a televényből ömlött rá az őszirózsás forradalom 1918-ban, és annak ter-

mékeként a köztársaság, amely megellette szörnyét, a proletárdiktatúrát 1919-ben. Ezt kapta az ország a demokrácia elnevezéssel, és erősítette a szó tartalmát az is, hogy már az első világháborút is a demokrácia győzelmeként hirdették Közép-Európa ellenségei.

Ifjúkorom politikai olvasmányai között voltak Szabó Dezső elemzései is, mint ahogy két nemzedék ezekkel érlelte nézeteit. Néhány ideillő idézet:

„A francia forradalom minden gondolatának, egész új életrendszerének mélyén ott lappang az a méreg, amely az emberiség e gyönyörű és szükségszerű lendületét később minden téren a csőd felé vitte. [...]

Kétségtelen: a liberálizmus meginduló folyamatai, mind szélesebb körű hatásai az életbővülés, az életgazdagodás, a termés és alkotás legnagyobb csodáit teremtették meg. Az új erők végtelen sokaságát vitték be a szellemi, politikai, szociális életbe egyaránt. Ezt az eredményt felesleges idevázolni: ott mutatja a tizenkilencedik század egész Európája. A mai küszöbön álló nemzedékeknek szempontjából sokkal fontosabb azt látni: mi történik e ragyogó kirakat mögött.

Mert, amint annyiszor hangsúlyoztam: a pozitív történelem mellett végzetes elhanyagolni a negatív történelmet. A legtermékenyebb történelmi gondolatnak, a legkorszerűbb életrendszernek is vannak káros, pusztító hatásai. [...] Végtelen sokat jelentett volna a magyar öntudatnak, az egész magyar életépítésnek, ha a nemzetnevelésben nyilvántartottuk volna e történelmi folyamat negatív történelmét, pusztításait is.

A liberálizmus, fájdalom, ez a negatív történet oly rohamosan bővül, hogy a XIX. század végére már túlradja a pozitív történet mozdulásait. A bomlási folyamat kezdete itt is ugyanaz: az új kialakuló történelmi élősdiség a liberálizmus gondolatát megteremtő okok és célok félrevezetésével: az új irány lehetőségeit, jelszavait a maga totális hatalmának megépítésére használja fel. [...]

Természetszerűen, és már nem egyházellenes okokból, híve volt a liberálizmusnak a felkerülő vágyak mind hatalmasabb tömege. A liberálizmus saját élethajójuk vitorlája volt, és így természetes, hogy teljes szélességében feszítettek az új idők szeleinek.

Van azután egy sajátos lelkialkat, amelynek természetes eleme, oxigénje és vitaminja a

liberálizmus. Liberálisnak születnek, mint kecskének születik a kecske. Liberálizmusuk ugyan nem a közösség nagy egységbe-építése az emberi érték és munka alapján. Ha egyetlen mondatba akarnók tömöríteni ezt a liberálizmust, ez a mondat volna – hagyj élni és én is élni hagyjak. – Ez a mondat aztán igen sokat jelenthet. Például ezt is: – Hagyd, hogy felelőtlen, hogy lelkiismeretlen, hogy morális elvek nélküli, hogy semmilyen elvű és mindenszínű legyek, és én is hagyom, hogy ilyen légy. És ezt is: Hagyd, hogy sikkasszak, lopjak, csaljak, hogy ne teljesítsem hivatalos kötelességeimet, hogy résztvegyek minél több panamában: és én is hagyom, hogy te ugyanezeket kövesd el. Ezek azok, akik mindent megértene, akikkel lehet beszélni, akik kulán-sak, akik mindnyájan emberekvagyunkolnak. Minden második mondatukban szociális érzékűek, de a legbuzgóbb mártírú odaadással szolgálják ki a legkizsákmányolóbb uralmat is, és alaposan meg tudják találni a maguk számítását. [...]

Pimaszabb, meddőbb, embertelenebb lelkialkatot képzelni sem lehet, mint ezt az alaktalan, tartalmatlan, minden felelősségtől frázisok mögé búvó, minden heroizmustól dezertáló nyomorult életvigécet. És mégis ez volt a felszínen úszó liberális lelkialkat nagy átlaga. Ott mozogtak és mozdítottak hivatalokban, főnöki állásokban, szerkesztőségekben, iskolák vezető helyein, gazdasági őrhelyeken stb. stb. Mennyi bűnös gyávaságot, meg nem tett kötelességet, pusztító megalkuvást jelentenek Európa nemzeteinek legutóbbi történetében. Ők tették a közéletet alaktalan, belső rothadásoktól fülledt, minden irányítást, jövőt építő határozott akaratot nélküli káosszá, ahol az élet vad ordasai kényükre garázdálkodhattak, építhettek vagyont, hatalmat a nagy népi tömegek növekvő szenvedésével.”

A mai helyzet

Minden sikeres vállalkozásnak – miként a természetben is – van egy kemény magja és egy védő páncélzata. Ilyen felkészültséggel lett időálló, változatlan és sorra minden ellenállást legyőző, megdönthetetlen hatalom a liberálizmus. Sokan írtak a pénz szerepéről vele kapcsolatban. A liberálizmus pénzes emberek vállalkozása a

hatalom megszerzésére. Minden olyan ideológiát, amely a pénz, a profit gyarapítását korlátozni akarja bármi egyéb érdekében, a liberalizmus elenségének tekint.

A liberális a szabadság diadalát hirdeti, ennek gyakorlati megvalósítására alkották meg a demokratikus politikai rendszert. Ha egy nagyhatalom erre a két oszlopra helyezi gyarapodása programját, akkor a szabadságot a saját terjeszkedéseként értelmezi: nyíljanak meg a határok előtte.

A liberalizmus, a demokrácia nem valamely politikai gyakorlat jó eredményeiből csiszolódott elfogadhatóvá. Szellemi műhelyekben ötlötték ki a századokon át fennálló hatalmi rend ellenében, annak szakrális igazolása helyébe a néphatalomra hivatkozást, hogy immár ne csak hittan, de egyetlen kötelező legyen.

Jól hangzik, legyen a döntés a nép akarata. Annak szerkezete legyen a pártrendszer. Nagyszerű ötlet volt, diadalmasan hódított a XIX. században. Ki vette észre, hogy a nép milyen információk alapján döntötte el az elébe tárt pártok, pártemberek megválasztását? Ez a század ontotta az ideológiákat. A politikai élet színes képet alkotott.

Először a monarchiák ellen léptek fel a kapitalizmus fellendülése nyomán gazdasági erőtlenítővé vált bankrendszerhálózat egyes bankárcsaládjai. Hasznosnak találták a nemzeti kultúra, nemzeti nyelv és érzés terjedését ápoló korszellemet, ezt terelték a faji vetélkedés területére.

Például a magyar történelemben a békésen egy államban élő népek megfogalmazták saját állam iránti igényüket.

A korszerű eszmék csalóka reményétől lelkesülve Budapest kényszerítette ki a liberalizmus gerjesztette trikolóros irányzat nyomán a kor új nagy eszmerendje szerinti alkotmányt Béccsel szemben, majd a Burg uszította a kivívott állami rend megdöntésére a magyar állam nemzetiségét.

Amikor az ipari forradalom hirtelen fellendült Közép-Európában is, egy állami rendjétől megfosztott, megszállt, kirabolt, reményvesztett népet talált a Kárpátok ölében. Húsz év sem telt el, amikor Bécsből zúdult az országgra ugyanannak az eszmerendnek az áramlata, amelynek érvényesítése miatt pusztították az országot.

A liberalizmus egykettőre a Monarchia állami rendjének alapelve lett. Nem volt mit tenni, mint tudomásul venni Bécsben is, Budapesten is, hogy igazodni kell – a Monarchia még marad, de egy Európára általános irányelv az uralkodó. Hajrá, Európa nemzetei, itt van a szabad verseny ideje! Nincs korlát.

Magyarországon nem volt pénzes elitréteg, hát jött és lett. A kapitalista termelés számára rendkívül nagy lehetőségek földje a Kárpát-medence, Budapest világvárossá lett, a vidékről meg elindult a kivándorlás az Újvilágba – a megélhetésért.

Lépünk át egy évszázadot. A két világháború és a több száz helyi háború megváltoztatta a világot. Minden más lett, két dolog maradt, megerősödve, világhatalmi pozícióban. A kettő valójában egy: az Egyesült Államok és a liberalizmus. Az elmúlt évszázad főszereplője. A jelen helyzet előidézője és fenntartója.

A ma embere körül néz, és azt látja, hogy Európa nyugati városait előzönlötték a Közel-Kelet és Afrika túlszaporodásának használhatatlan és veszélyes tömegei. A korai áradatot az örök versenyben lévő kapitalista vállalatok munkaerőigénye miatt hozták be a nyugati országok.

Jobban tették volna, ha a termelés szintjét visszafogják a munkaerő szintjére. Csakhogy a jelszó: rohanás, mert kell a profit, nem lehet lemaradni. Nem akadt erőteljes irányzat, amely felhívta volna a figyelmet a várható veszélyre, a civilizáció és kultúra pusztulására. Annyira nem, hogy a még valamennyire megérthető vendégmunkás-bevándorlást követő szervezett előzönlésre a művelt Nyugaton kitárulkoztak a Willkommen idiotizmussal. Ahelyett, hogy az első szállítmány befogadóit és üdvözlőit becsukták volna.

A bűnös, a tettes a liberális demokrácia. Olyan politikai rendszert létesített Európa nyugati országaiban a parlamenti demokrácia mutatványosságára, és Brüsszelben olyan Európa-kormányzatot, amely engedelmesen hozzájárul az irányításuk alá rendelt országok elpusztításához.

A pénzhatalom nem nyugszik. Nemcsak Európát veszélyezteti a fajkeveredés programja, hanem az Egyesült Államokat is. Mikor kezdődött ez a faji politika? Emlékszünk Tamás bátya kunyhójára. Én még vittem az óvodába a csoki

ezüstpapírját, amelyet a kedves nővér a szerencsen gyerekeknek gyűjtött. Nehogy azt gondoljuk, hogy az már akkor nem célzott szemléletcsiszolás volt, már a fiatalok számára is.

A liberalizmus nem most kezdte el a kisebbségek túltámogatását a többség kárára. No, a magyarok szomszéd államokbeli helyzetére ez már nem vonatkozik. De ha egy pimasz tót legényt szájon vágtak a múlt század elején egy felvidéki falu kocsmájában, a New York Times szlovákok bántalmazásáról tájékoztatta a világot.

Ma már sorozatban olvassuk a pontosabb jelentésekben, hogy utcai összetűzések esetén a rendőrség, bíróság a fehér embert bünteti. Bántalmazások esetén elhallgatják az újságok, hogy a bűncselekményt a színészek követik el.

Nyugaton az emberek meg vannak félemlítve, adott esetben inkább hallgatnak, és ha megszólalnak, kimondva, hogy a fehér ember hátrányos helyzetben van, már meg is vádolják őket rasszista megnyilatkozás büntetével.

Hogy létezik ilyen törvénykezés? Vegyük csak Németországot. 1945 után a németek örültek, hogy élnek, majd annak, hogy dolgozhatnak. Egyet kellett megtanulniuk, hogy bűnös nép, ennek következményei vannak, amit el kell viselni. Ez mai napig is érvényes, ami érthetetlen, hogy el is fogadják.

De ott van a győztes Franciaország meg Britannia, őket a gyarmati múlt bűnei terhelik, ők sem láznak.

Ott van Svédország, ártatlan a múltja, mégis elárasztja népét a létüket veszélyeztető betelepítőkkel. Ki tud itt eligazodni?

A szovjet államnak nem sikerült ideológiáját hegemon helyzetbe hozni. Meg is bukott. Kamobodzsában lelőttek minden iskolázott embert, és

nem volt ellenállás. A kommunizmust sehol nem bélyegezték meg.

Az eddigi emberi világ legnagyobb gengsztere a **George Soros** nevet viselő szörny. Nincs egyedül, nem is hihető, hogy a saját pénzével garázdálkodik ilyen mértékben, több földrészre kiterjedően. Hirdeti a nemzeti államok megszűnését. Ezt akarják azok a politikusok, akiknek európai uniós politikája az Európai Egyesült Államok létrehozása. Ennek alapideológiája a liberalizmus.

Ugyancsak kevés kivétellel minden nyugati politikai pártideológia alapja a liberalizmus. A nyugati parlamentek nem térhetnek el ettől az alaptól. Csakúgy a politikai pártok sem. A képviselők kötelesek a párt által meghatározott véleményt érvényesíteni szavazatukkal.

A komprádor politikai rendszer, álneven parlamenti demokrácia, egy szervezett piramisépítmény, amelyben a közügyeket intéző minden szerv minden tagja egy téglá. Ott nemcsak más nóta, de más hangnem sincs. A kötőanyag a megélhetés, aki elvétí a lépést, például a tömegtájékoztatásban, sehol nem kap munkát.

Lehet-e politikai ellenzéke ennek az egy nézetre szerelt többpártrendszernek? Amely jó megélhetést biztosít az alkalmazottaknak, képviselőknek. Nagy pénz nagy foci, kis pénz kis foci – itt is érvényes. A nagy pártok állóképesek, a többség – követve a média ajánlásait – rájuk szavaz. A bevándorlásellenes pártok szélsőségesnek, nacionalistának, rasszistának bélyegezve nem tudnak kormányzati helyzetbe jutni. Ez a demokrácia gyakorlatban.

Ilyen rendszer demokratikus módon nem dönthető meg.